

rada imela kak košček sladkega kruhka. A ni ga človeka, da bi se usmilil in kupil kruhek lačnej siroti, ki tako milo gleda po lepih darovih, ki jih dobivajo drugi otroci.

Ali glej! Nekdo je vendar, ki jo vidi in se je usmili. Bila je to Manica. „Uboga deklica,“ misli si „naj ima tudi kako veselje za božični praznik!“

Zdaj ostane Manica nekoliko stopinj za svojimi starši. Tihoma potegne zavitek iz žepa, stopi k ubožnej deklici in ga jej naglo potisne v roki. Deklica se tega nekoliko ustraši. Hitro pogleda, kaj je v zavitku. — Oj, koliko veselje!

Ubožno dekletce se ozré, da bi se zahvalilo blagej dobrotnici, ali Manica je že davno izpred nje. Bila je zopet pri svojih starših in zdaj je še le bila prav vesela lepih sladkih reči, katere so jej mati na sejmu kupili.

Velika množica ljudi se je valila po ulicah gori in doli. Ali nihče ni zapazil blagega dejanja Maničinega. Samo jeden jo je videl — ljubi Bog v nébesih, ki stotero poplača vse, kar smo dobrega storili siromakom na zemlji.

Tone Brezovnik.

Mladi brijač.

Lanske jeseni pride v priprasto krčmo nek tujec z veliko brado. Prej, nego si reče prinesiti jedi in pijače, povpraša krčmarja, je-li tukaj blizu kak brijač, ker bi se dal rad obriti. Krčmar mu odgovori, da brijač stanuje precej tikoma njegove krčme, po katerega na tujčevo prošnjo tudi takój pošlje.

Ko brijač pride, reče mu tujec: „Prosim vas, da bi me obrili, ali to vam povem, pazite se dobro, ker sem zeló občutljiv, da me ne vrežete. Ako me ne vrežete, plačam vam cekin, ako me pa le količkaj vrežete, takój vas prebodem z nožem.“ Tujec je res imel pri sebi velik, zeló oster nož, in brijač si je lahko mislil, da se tujec ne šali.

Ves prestašen otide brijač iz krčme, ter ne reče niti besedice. Domóv prišedši, pošlje svojega pomočnika v krčmo k tujemu človeku.

Tujec tudi temu ravno tako pové. Tudi ta se prestraši, otide, in pošlje brijaškega učenca k njemu.

Ko sliši brijaški učenec, da dobi cekin, zeló se razveseli tega in se takój pripravi za svoje delo. „Za cekin si lahko kupim celo obleko,“ misli si mladi brijaček, „a pazil se bodem, da tujca ne vrežem. Ako ga pa vrežem, nu potlej tudi znam, kaj mi je storiti . . .“

Mladi brijač pride v krčmo. Tujec mu to isto pové, kar je povedal poprejšnima, ali brijaški deček se za vse to nič ne zmeni; vzame britev in začne tujca briti na vse strani, kakor da bi delal za kako navadno desetico.

Ko tujec vstane in se v ogledalo pogleda, reče mlademu brijaču: „Ti si pa res mojster v svojem delu. Povédi mi, odkod ti je tolika pogumnost? Kajti po pravici ti povem, ako bi me bil le količkaj vrezal, jaz bi te bil res prebodel s svojim ostrim nožem.“

Smijoč se, odgovori mu pogumni brijaček: „Gospod, znabiti da ste drugače zeló moder človek, ali dopustite, da vam po pravici povem, da sem jaz vendar še modrejši od vas. Kako ste le misliti mogli na to, da bi vi mene prebodli? Jaz sem prišel k vam in začel sem vas briti s trdnim namenom, ako

vas le količkaj vrežem, da vam v tistem trenotku prerežem vrat in pobegnem. Moje življenje ni bilo tedaj v vaših rokah, ampak kakor vidite vsled vaših nepremišljenih besedi, bilo je le vaše življenje v mojih rokah. To, kar ste vi nameravali storiti z menoj ubogim brijačem vsled svoje neumne baharije, to bi bil storil jaz z vami, da si rešim svoje življenje.“

Ko tujec vse to sliši, obledi kakor smrt. Vzame mošnjo z denarji in bogate obdari brijaškega učenca, rekoč: „Bil sem že večkrat v nevarnosti svojega življenja, ali v tolikej nevarnosti vendar še nikoli kakor danes.“

Ves zamišljen otide tujec iz vasí.

Nas pa ta povest uči, kako premišljeni moramo biti, kadar kaj govorimo.

D. V.

Čudna hišica.

Čudno hišico poznam s polnim gospodarstvom. Notri je mlin, notri je kuhinja, kjer se noč in dan pripravlja topla hrana. V tej hišici je mnogo hodov in prehodov in urni mali sluge raznašajo toplo hrano v vse ogle hiše. V tej hiši je nevtrudljiv gospodar. On ne zaspi ne po dnevi ne po noči niti jedne minute; vedno dela in ropoče: tèk tèk, ter goni nagle služabnike v vse ogle hiše, kjer se vpraša samo za hrano, pijačo in gorkoto.

Tudi obširna dvorana je v tej hiši, kamor lahko prihaja čist zrak; dvoje svetlih oken ima z oknicama. Po noči se oknici zapirate, po dnevi se odpirate. V hiši živi nevidna gospodinja. Te gospodinje ni videti, a vendar ona vse uravnava, vse oživlja; zanjo se toliko trudi gospodar, zanjo delajo mali sluge, ona se gleda v svetla okenca, odpira in zapira oknici.

Ako otide gospodinja iz hišice, takój vse omolkne. Gospodar neha zbijati, sluge se ustavijo po hodiščih, v vsej hiši postane tiho, pusto in hladno in oknici se zaprete. A kam gre gospodinja? Tjá, odkoder je prišla: v ne b ó. Na zemlji je ona samo gostja, in v prah se razsiplje hišica brez gospodinje.

A. K.

Zima.

Pozno na jesen, ko ljube ptice, vse najboljše pevke, že davno od nas odleté; ko po rujavih pašnikih vse zapuščeno stoji; ko bridka slana pári poslednje blede cvetice in severna burja rézno brije po mrklej ledini v vrtincih igraje se z listjem, raz drevja nagolenim; — tedaj se nežno zelenje pa še jedenkrat prijazno razvija po njivah, češ, da nam polje še zadnjikrat pokaže svoje nadepolno lice, predno se skoraj potem za dljé časa zagrne v beli plašč. Poleg vsega tega pa kmetič že vé, da je „zima pred durmi.“

Kamor se človek obrne, povsod je vse tiho in mirno. Le sim ter tja po skednjih še cepec poka ob ajdov snop in črne kavke, neme in lačne sédajo na travnik. To so znamenja, da pojde kmalu sneg.

Ne b ó dan na dan mrklo sneží, megla se vlačí od jutra do večera, noč se stika z dnevom, in necega jutra, kako se čudno blišči! Vse je svitlo in belo, sneg je padel.